משכחת לה כין כמכירות וכין כקבלנות. נכולן יש לומר לקלור יקלור לעקור יעקור דכל מה שיש לו לטעון כקבלנות יש לו לטעון כמכירות. וגבי יבמ המעיין לם לאמר מכור לי שדה [ביתי] שלמין זו כי היכי דבמכירות כי יבמ המעיין מנכה לו הכי נמי בקבלנות לם כקלה נשנים ולמחכה הכל לפי מה שנפסד: **מכאן ואילך כו'.** כל אמת לפרשנה במקומה: **אמת בעלמא.** כך היא נקראת אבל לא כשביל המעיין העליוני במכירותיך: **לפך.** מלי כור לפי משכון פאתים במלר המשכן. ממשים על ממשים הוי בית סלה: **מע"פ שאין כו גפנים** גרסינן. וגבי פרלם **מע"פ שאין כו רמונים** גרסינן: **אמר לו מפכיר לאוכר.** שדה בית השלמין אני ממכיר לך יכול לומר אמת בעלמא אמרי: **מתני' סוכירה.** שלא מרשה ולא זרעה: **שמין אוסף.** כגון בקבלנות שקבל למחה ולשנים ולרביע אבל במכירות לא שייכא הא דאמי שמין ליכא מכירותו יפן לו: **אם אוכיר.** לעשות כורס: **ולא מעביד.** ולא לעשות כה פעולה הרלוייה לה: **גמ' דורש לשון הדיוט.** שהרגילו הדיוטות לכתוב שלא כתקנת חכמים היה דורש הלשון לפסול הדין לאכרו: **אדם מכיא קרקע עשיר על שמה.** שהוא שדה עשיר אין יכול לומר היא אין לה ללוס ומיפטר בקרקע עני: **כל הקרקעות שכיא חייכת.** שלא נגדר ונדנה כגון קרקע זיבתה ושפה ומטעת שעליה: ה"ג לה (ב) בפ"ב **ג"ר יהודה לפיכך אם פעדה אינו חייב כאן שכן היא כוחכת לו אחרלין** (ג) **דאימא לי עלך מן קדמת דנא.** והכי פירושה לפיכך אם גירשה ונתן לה כתובתה ועדיין קרקעותיה עליה אינו חייב הכן שכך כותבת לו בתוך השובר שכותבת לו על קבלת כתובתה המקבלתי כתובתי ואחרלין לאת לי עלך מן קדמת דנא וכל אחריות שהיה לי עליך מלפני היום הזה. ולשון הספרים אינו יודע לפרשו כראוי: **כיוכח אמן.** שכותבין להן ניוס אילוסין: **לכשאנסי לחופה.** וקדושיהן ע"מ כן ולא חלו קדושין כה עד שתיכנס לחופה והרי חטופה קודם לכך: **לא ימשכננו.** ע"י שלית בית דין במשכון שהוא יפר על מוכו: **שכך הוא כותב לו שלומפא דאית לך עלי כל קבל דיכי.** אם משיב לו את העבוט לזמן מרובה שמין את המשכון וכותב לו זה בשטר יהיו לך כל תשלומין עלי ליפרע ממני דמי משכון זה ואם משכנו יותר על מוכו נמלא גובה שלא כדין: **טעמא דכשב ניה בכי.** כלומר למה ליה למיכתב ליה והלמר ר' יוחנן משכנו והשיב לו את העבוט ואת הלוה שומטו המלוה מעל גביו ולא הוו כשאר מטלטלי דיתמי דלא משתעבדי לגבל מוב לכיון דמשכניה קנייה ליה כדרב דזקא בכלכה מגב לו נשדפה שמין יכול למקן הקלקול ע"י שום טובת מנכה לו לי נמי יש לומר דוקא במכירות לא היה לריך לטעם זה לפילו בלא שפסר לאחויי אחרי שמין אבל משום קבלנות אילטריך שלא יוכל לומר לא אתעסק בה ואע"פ שלא נשלם במיטתה לפי שאינו מחויב להביא מנכסים אחרים הרמוקים ניותר ועל כן הולרך לומר דלא יכא נהלא רבה ומני לאחויי בדוולא ולכך מחויב לעשות בקבלנות: **הני** תרי **מתני' דקתיתא איתנהו בין בחברנותא בו'.** ואע"ג דכשם שמולקין בחטוחה ליתא בחכירות מ"מ עיקר מילתא דהיינו ריפת מיירי בין בחכירות בין בקבלנות: **אידי ואידי דאמר** ליה **מחבירי לחובר.** לכאורה משמע דבע"ל מוכר לחכירי הוי קפידא גלמי הלי טעמא מדלא קאמר לידי ולידי בין לחר ליה מוכר לחכירי בין לחר ליה מחכיר לא קפידא דלא משכח (א) אלא כי משכר לומר כן דהא השלמין ע"ל מוכר לחכירי מיירי דקתני ע"ל מוכר לי שדה בית השלמין ואפ"ה משום הלי טעמא דוקא הוי קפידא ולהו דוקא נקט מחכיר לחוכר דה"ל מוכר לחכירי גלמא משום דשמיעא ליה קפידא בחכירי לחוכר נמי הוה קפידא דבחכירי לחוכר נמי הוה קפידא:

היה דורש לשון הדיוט. לשוחת שלא מיקנו חכמים לכחוב בלא הדיוטות הורגלו לכותבן היה דורש ואפילו לא כתב כאילו נכתב לאי דוקא כשכתב מה היה דורש פשיטא שיש לו לקייס כמו שהתנה דהא לאו אמקמכתא היא:

חכי גרסינן בתוספתא דכתובות (ג) אדם מניח קרקע עשיר על אשתו וכן כל קרקעות שהיא חייבת אשכ כתב לה אחריות לאית לין עלי מן קדמת דנא פי' כל קרקעות שהיתה חייבת קודם שנשחת לו יניא בעבורה שכתב לה אחריות לאית לין שאתה חייבת יהא עלי מן קדמת דנא אפילו חובות שקדמו לניסואין ודוקא בקרקעות שהן חובה לכפרתה כגון לילה ויולא ורעתא או להכשירה לאכול בתרומה או לשאת ניין אם היא נזירה והכי איתא בירושלמי בכתובות בפרק נערה דקתני התם אפילו אלכה אלא או אילנא שצת משמע דוקא בהני שנריכה להניח אבל קרקעות שנדנה ונדנה קודם שנשא אשתו